

LOMTALANÍTÁS

SZEREPLŐK

Bicc - törött bólogatós kutya; önálló véleménye nincs, mindig mindennel egyetért, hiszen minden úgy jó, ahogy van.

Sacc - repedt nyúlalakú hampelmann figura; véleménye szerint a világ, - amit egyébként elég jól átlát-, olyan, amilyen... És ez ellen nincs mit tenni.

Strucc - marionett madár, összegubancolódott zsinórokkal; kezdetben örökös fáziskésésben van, mert nem hajlandó tudomást venni a körülményekről.

Krach - szakadt kesztyűs varjú báb, készen az újabb katasztrófákra: ő tudta, ő megmondta, ő nem is remélt mást! - de azért a lelke mélyén szeretne javítani a helyzetén.

Petty - lejárni képtelen felhúzható fémkatica, sok-sok dallal és reménnyel.

Továbbá:

Anya és Kisfia

Egy fiatal pár élőszínesként, vagy csupán árnysziluettben

Egy úriember

Fontos: Amikor az emberek jelen vannak, a figurák nem, vagy csak korlátozottan mozognak: épp annyira, hogy értse a néző, mikor ki beszél.

HELYSZÍN

Egy kezdetben nehezen, idővel lassan beazonosítható, világvégi táj: egy lomtalanítás helyszíne, csupa fölöslegessé vált használati tárggyal: van itt fogas (erről lóghat a marionett madár), törött létra, leselejtezett polc, rossz cipő, vödör...

Krach: Ez nem fog menni.

Bicc (*bólogat*): Igen. Nem. Mármint: szerintem sem.

Krach: Úgyhogy hagyjuk is.

Sacc (*széttárja a karjait*):

Hagyjuk.

Strucc (*kábán körbenéz*):

Miről van szó?

Krach: Ezért, mondjuk, kár volt összejönni - csak, hogy közösen is belássuk: nincs értelme.

Strucc: Minek?

Sacc (*széttárja a karjait*):

Jelesném: nem emiatt jöttünk össze.

Krach: Nem?

Sacc: Valójában: nem is jöttünk össze.

Bicc (*megáll a bólogatásban*):

De hát együtt vagyunk. Vagy nem vagyunk együtt? (*Folytatja a bólogatást.*) De, igen: úgy látom, együtt vagyunk.

Krach: Elég baj az nekünk...

Sacc: Együtt vagyunk, de nem azért, mert önszántunkból jöttünk össze.

Petty (*feltűnik, átcikázik a színen - majd eltűnik*):

Este jó, este jó
este mégis jó.
Apa mosdik, anya főz,
együtt lenni jó.

Bicc, Sacc, Strucc és Krach döbbenten bámulnak Petty után. Szünet.

Krach: Ez a mi kis együttlétünk egy rémálom - ezért is bátorkodtam fölvetni, hogy, ha már így összejöttünk, próbáljunk meg tenni valamit ellene.

Strucc: Miért kellene tenni ellene?

Sacc (*széttárja a karjait*):

Nincs mit tenni.

Bicc (*bólogat*): Igen. (*Abbahagyja a bólogatást.*) Úgy értem: nincs.

Krach: Helyes. Persze! Hagyjuk! Nem is érdemlünk mást! Különben már a kezdetektől sejtettem, hogy egyszer itt végzem. Előbb utóbb mindenki itt végzi. Igazatok van: fogadjuk el!

Strucc: Mit kell elfogadni?

Krach (*kirobban*): Mondd, te vak vagy?

Bicc (*bólogat*): Vak.

Sacc (*széttárja a karjait - de higgadt*):

Nem értem, miért kell valakivel így beszélni?

Krach (*magából kikelve*):

Nem értem, miért nem lehet szembenézni a tényekkel?

Strucc (*teljesen összezavarodva*):

Milyen tényekkel?

Sacc (*széttárja a karjait*):

Mi a probléma? Én jól vagyok! (*Bicchoz fordul.*) Te jól vagy?

Bicc (*bólogat*): Igen. igen: jól vagyok.

Sacc: Mi jól vagyunk! (*Strucchoz fordul.*) Neked van valami gondod?

Strucc: Miféle gondom?

Sacc (*széttárja a karjait*):

Tehát nincs! (*Krachnak.*) Látod, ő is remekül érzi magát!

Krach: Pompás! Örülök, hogy mindenki ennyire elégedett. Különösen fontos ez annak tudatában, hogy ez nekünk úgysem ment volna...

Petty (*keresztülcikázik a színen*):

Menne minden, csak bízni kellene önmagunkban, csak remélni, csak akarni kellene!

A többiek ismét döbbenet bámulnak az eltűnő Petty után.

Strucc: Mit kellene akarni?

Petty (*újra keresztülcikázik a színen*):

A hazatérést.

Megjelenik egy ember jól felpakolva mindenféle leselejtezendő tárggyal: hőseink közé zúditja a dolgokat, és távozik.

Krach: Ne áltassuk magunkat: a hazatérésre semmi reményünk - új otthont kell keresnünk, ez az utolsó, az egyetlen esélyünk.

Strucc (*hirtelen rádöbben a helyzetére - kábasága rémületbe vált*):

Nekem nem kell. Értem mindjárt visszajönnek!

Bicc (*bólogat*): Értem is.

Sacc (*minden kérdésnél széttárja a karjait*):

Vagy - vagy sem. (*Bicc bólogat.*) Minek ugrálnánk? (*Bicc bólogat.*)
Vagy - vagy sem. (*Bicc bólogat.*) Mindenesetre, ha ugrálunk, sosem derül ki. Mármint, hogy értünk jönnek-e? (*Bicc bólogat.*)

Strucc (*csak most eszmél*):

Hol vagyok?

Sacc: Egy lomtalanítás kellős közepén.

Krach: Jó reggelt kívánok!

Petty (*átcikázik*): Este jó, este jó
este mégis jó.

Strucc: És ti?

Krach: Mi is egy lomtalanítás közepén...

Strucc: Úgy értem: kik vagytok?

Bicc (*bólogat*): Bicc.

Sacc (*széttárja a karjait*):

Sacc.

Krach: Krach.

Petty (*keresztülcikázik a színen*):

Petty.

Strucc: Mégis... honnan?

Bicc: Egy Skoda Octavia hátsó ablakából.

Sacc: Egy gyerekszoba faláról.

Krach (*gúnyosan*): A falvédőről?

Sacc: Falvédő is volt alattam: most jobb?

Krach: Mindenesetre: ez sok mindent megmagyaráz. (*Struccnak.*) Én egy konyhaszekrény tetején éltem két, írd és mondd, két évtizeden át. És már ez is több, mint amit egy magamfajta, vásárban lőtt kesztyűs figura remélhet!

Petty (*keresztülcikázik a színen*):

Köd előttem, köd mögöttem,
isten tudja, honnan jöttem.

Krach (*részvétellel néz Petty után*):

Mondjuk, én is tudom, honnan jött: Galló néninél lakott, akárcsak jómagam. De nem volt szerencséje: két, írd és mondd, két évtizeden át egy rumlis fiókba zárva... Rettenetes!

Sacc: Ugyanabból a vásárból?

Bicc: Tényleg rettenetes!

Strucc (*végignéz a többiekben*):

Kocsi, fal, polc, fiók... Mikor mentek haza?

Krach (*röhög*): Majd, amikor te! (*Abbahagyja a röhögést.*) Strucc - nemde?

Strucc: Strucc. És értem mindjárt visszajönnek. Hazavisznek. Tudom!

Krach: Mit is mondtál: honnan jöttél?

Sacc: Még nem mondta, honnan jött.

Strucc nem válaszol: szabadulni próbál.

Krach: Valahonnan neked is jönnöd kellett. Még, ha nem is önszántadból...

Strucc (*rémmülten*): Önszántamból?

Krach: Tudod, mit? Ne gyötörd magad az emlékekkel: nem kell elmesélned! Hisz a teljes sztori rád van írva!

Strucc (*egyre rémültebb*):

Rám?

Sacc (*széttárja a karjait*):

Ezt most miért? Minek?

Krach: Gyerekszoba: nyilvánvaló! Mikor adtak ajándékba? Karácsonykor?
Szülinapra? Úgy egy éve... Sokat mondtam?

Strucc kiborul, örületes kapálózásba kezd, mintha le akarná szaggatni magát összegubancolódott marionett-zsinórjairól.

Krach: Ki birtokolt? Egy elkényeztetett egyke vagy egy örökké veszekedő testvérpár?

Strucc kapálózik.

Lefogadom, hogy mindjárt az elején összegubancolták a zsinórjaidat!

Strucc: Nem! Nem! Szerettek! Vigyáztak rám! Táncoltam! Gyönyörűen táncoltam!

Krach: Fájdalom: ennek most vége!

Strucc (*kapálózik*): Nincs vége! Nem lehet vége!

Bicc (*bólogat*): Igen! Nem!

Sacc (*széttárja a karjait*):

Vagy - vagy sem.

Krach: Vége! Ezzel szembe kell nézni. Minden más csak ezután következhet.

Sacc (*széttárja a karjait*):

Mi jöhet még?

Krach: Ha így folytatjuk: semmi!

Petty: Új otthon! Új család! Új élet!

Strucc (*kapálózik*): Értem mindjárt visszajönnek!

Bicc (*bólogat*): Új élet!

Sacc: Miért kellenénk bárkinek, amikor már a saját gazdáink is kidobtak?

Strucc (*kapálózik*): Engem nem dobtak ki! Én kellek!

Bicc (*bólogat*): Te kellesz - de mi miért kellenénk?

Krach: Minden valószínűség szerint: nem fogunk kelleni senkinek. Bár tudunk esetekről...

Bicc (*bólogat*): Tudunk!

Sacc: Igaz: én magam évekig laktam együtt, egy kiturizott plüss medvével!

Petty (*keresztülcikázik*):
Van remény!

Strucc (*kapálózik*): Értem mindjárt visszajönnek!

Bicc: Én egyszer találkoztam egy zsib-piacról szerzett rugós fakopánccsal!
Az új családja nagy becsben tartotta...

Petty (*keresztülcikázik*):
Van remény!

Strucc (*kapálózik*): Értem mindjárt... mindjárt...

Krach: És, bár egy új család is kiselejtezhet minket idővel...

Bicc (*bólogat*): Ki, bizony!

Petty: A remény hal meg utoljára!

Bicc (*bólogat*): A remény...

Strucc abbahagyja a kapálózást: csüggedten lóg. Csend.

Krach: Egy mondás szerint: reméld a legjobbat, de készülj fel a legrosszabbra.

Petty: Szerintem csak a legjobbat reméld!

Sacc: Naná! A legjobbat! De mégis: miben reménykedhetünk?

Krach: Hogy... esetleg... észrevesznek!

Petty: Érdeklődnek!

Krach: Közelednek!

Petty: Kézbe vesznek.

Krach: Megvizsgálják.

Petty: Megszeretnek.

Krach és Pech: Hazavisznek!

Sacc: És miért vinnének? Tán szépek vagyunk?

Bicc (*bólogat*): Szépek.

Krach: Semmi esetre sem.

Bicc (*bólogat*): Semmi esetre sem.

Sacc: Vagy legalább épek?

Bicc (*bólogat*): Épek.

Krach: Ha engem kérdeztek...

Bicc (*bólogat*): Semmi esetre sem.

Petty (*keresztülcsikázik*):

Ugyan, ugyan, ugyan! Mindenki olyan, amilyen - a jó sors ehhez képest, csupán önbizalom kérdése!

Krach: Önbizalom...

Petty: Higgyetek magatokban! Higgyetek az álmaitokban!

Krach: Álmok...

Petty: Képzeljétek el, hogy minden lehetséges! Minden!

Strucc: Mi minden?

Petty: Mondd meg te!

Strucc: Például az is, hogy egy kisgyerek erre jár? Belegabalyodik a zsinórjaimba, és, bár elszaggatja...

Petty: Találj ki valami szebbet!

Sacc (*lelkesen hadonászik*):

Nekem van ötletem! Egy rokonszenves anyuka megpillant, fölemel, megtisztogat...

Petty: Ez az!

Sacc: És elvisz a kisbabája ágya fölé.

Krach: A falvédőre...

Sacc: Akár oda is, igen!

Strucc (*ugyanott tart*):

És, bár elszaggatja a zsinóromat, ez elég ahhoz, hogy észrevegyen...

Petty: Képzeld valami ennél is szebbet!

Bicc: Én elképzelttem egy gyönyörűt! Befordul az utcánkba egy Alfa Romeo, fiatal srác vezeti. Már-már úgy tűnik, elhalad mellettünk - de aztán váratlanul lefékez, és visszatolat, megáll, éppen itt, és kiszáll, és... és hozzám lép, és felemel, és... Szevasztok! A legjobbakat mindenkinek - már itt se vagyok, ti meg ámulva integettek utánam!

Strucc: Beleakad, és elszaggatja a zsinórjaimat - ez elég ahhoz, hogy észrevegyen. Észre is vesz, jól meg is néz...

Petty: Ne feledd: az álmaidnak csak a képzelet szab határt!

Krach: Vagy a valóság. Különböznél mindegy: képzelegni én is tudok! Tessék: egy nyugdíjas meteorológus fog megtalálni! (*Sacc felröhög.*) Miért is ne?! A nyolcvanadik születésnapján, amikor visszahívják a tévébe időjárást jelenteni, engem is magával visz majd, hogy együtt jelentsen velem napsütést és derült időt!

Strucc: Tetszem neki, és egyáltalán nem bánja, hogy leszakadtak a zsinórjaim...

Petty: Képzeld olyat, amit képzelni sem mernél!

Strucc: Egyáltalán nem bánja, mert, miután hazavitt, újraszsinóroz, és attól kezdve elválaszthatatlanok leszünk, és amikor felnő, és híres bábos lesz, a prágai Károly-hídon szórakoztatjuk majd a turistákat! Együtt!

Petty: Ez tényleg gyönyörű!

Bicc: Gyönyörű!

Krach (*gúnyosan*): Na, szép álmokat!

Petty: Jó reggelt kívánok! Ha akarjátok, mindez a valóságotok lehet! Most már csak várnotok kell!

Strucc: Várni?

Petty: Várni, hogy teljesüljön az álmotok.

Sacc: Miért? Teljesül?

Bicc: Teljesül.

Krach: Dehogy teljesül! Különben, ha csak a tizede megvalósulna, én már boldog lennék!

Petty: De teljesül! Megvalósul! Meglátjátok!

Strucc: Jó, de mit kell tennünk?

Petty: Bízatok magatokban és az álmaitokban.

Sacc: És ezen kívül?

Petty: Hát... Semmit.

Krach: Csak ülünk?

Strucc: És várjunk?

Bicc: Csak ülünk és várjunk.

Petty: És bízatok! Ez a legfontosabb!

Ülnek. Bízna. Várnak.

Sacc: Valaki jön!

Strucc: Máris?

Krach (*Pettyhez, sűgva*):

Na, és te? Mi lesz a te álmoddal?

Petty: Annyi csodálatos rólam szóló vers és ének után, mégis, mire vágyhatnék még ebben az életben?

Egy kisfiú jelenik meg az anyukájával - talán csak árnyjátékban, de az is lehet, hogy egyáltalán nem látjuk őket, csak a hangjukat halljuk.

Sacc (*az érkezőket lesi - főleg a Kisfiút*):

Lehet, hogy ő a leendő bábos!

Kisfiú: Anya, nézd!

Strucc: Egek! Láttátok! Észrevett! Meglátott! Felém tart! Ő az! Biztosan ő az! Jól nézek ki?

Bicc: Jól, jól!

Strucc: De tényleg jól?

Sacc: Erre most mit mondjak?

Krach: Inkább ne mondj semmit!

Petty: Persze, hogy jól! Ne feledd: bíznod kell magadban!

Anya: Petikém, ne nyúlj ahhoz a madárhoz: ki tudja ki dobta ki, hány kutya pisilte le, mióta itt lóg - nem akarom, hogy emiatt megbetegedj!

Strucc: Rólam beszél?

Sacc: Hé, hé, hé! Álljunk már meg, csókolom!

Kisfiú: De annyira aranyos!

Petty: Erről van szó!

Anya: Nézd meg jobban: szakadt és koszlott!

Strucc: Annyi baj legyen: van... önbizalmam!

Kisfiú: Nekem így tetszik!

Petty: Látod? Nem hiába!

Anya: Nem! Hiába! Nem hozhatod haza! Majd csinálunk valami hasonlót otthon. Nem akkora ügy egy ilyen figurát összerakni!

Kisfiú: És kiválaszthatom, milyen színű legyen?

Anya: Hát persze!

Elmennek.

Strucc: És én? Várjanak! Ne hagyjanak itt! Engem csak újra kellene zsinórozni! És át lehetne festeni, ha nem tetszik a színem! Kisfiú, ne menj el! Én vagyok az, akivel majd felléphetsz felnőtt bábosként a Károly-hídon! Nem hallod?

Bicc: Nem hallja!

Krach: Vissza se néz!

Strucc: Pedig annyira bíztam magamban és az álmaimban!

Petty: Nem értem!

Sacc: Talán mégsem bíztál eléggé...

Bicc (*bólogat*): Lehet, hogy ez volt a baj!

Strucc: Miért? Ti talán bíztok magatokban? Úgy tényleg, és igazán? Hiszen ócska lomok vagytok! Kiselejtezett kacatok! Bóvlik, akik már senkinek sem kellene!

Petty: Ne hallgassatok rá! El van keseredve! Csak bízzatok magatokban és az álmaikban, töretlenül, és minden rendben lesz, meglátjátok!

Egy fiatal pár érkezik. A férfi rögtön Bicc felé fordul.

Fiatalember: Szívem, idenézz!

Sacc: Lefogadom, hogy ő az autós fiatalember!

Bicc: Igen, igen! Csakis ő lehet!

Hölgy (*egykedvűen nézi a bólogató kutyát*):

Cuki!

Krach: De hol az autója?

Strucc: Igen! Hol az a híres Alfa Romeo? Vagy Skoda? Vagy Lada? Vagy bármiféle négykerekű, ami gurul?

Sacc: Talán egy kicsit odébb parkolt le...

Bicc: Egy kicsit odébb, biztosan!

Fiatalember: Kell ez nekünk?

Bicc: Igen, igen, igen!

Strucc: De hol az Alfa Romeo?

Hölgy: Ugyan, minek?

Fiatalember: Mert mókás!

Bicc: Mókás vagyok!

Hölgy: Törött!

Bicc: Törött vagyok!

Petty: Önbizalom!

Bicc: Törötte is mókás vagyok!

Fiatalember: Meg lehet ragasztani!

Petty: Érdekes is!

Hölgy: Autód sincs!

Bicc: Nincs autója.

Fiatalember: Mondjuk, ez igaz.

Hölgy: Úgy meg hová tennéd?

Petty és a Fiatalember:

Bárhová!

Hölgy: A lakásba? Felejtsd el! Viszont ezt (*Sacchoz lép.*) elvihetnénk Lilikének.

Sacc: Remek ötlet!

Fiatalember: Én ilyen ócskaságot nem viszek Lilikének!

Sacc: Micsoda?

Strucc: Önbizalom, barátom!

Hölgy: Ezt most csak azért mondod, mert nem akarom a kutyát!

Fiatalember: Szó sincs róla!

Hölgy: Azért mondod, mert nem akarom a kutyát! Istenem, mennyire gyerekes vagy!

Fiatalember: Én vagyok gyerekes?

Hölgy: Te, igen, te!

Vitatkozva távoznak.

Sacc: Na, és én? És Lilike?

Bicc: Igen... Hát, igen!

Krach: Ez most min múlt?

Sacc: Az önbizalmunkon igazán nem múlhatott! Én legalábbis annyira, de annyira bíztam magamban!

Bicc: Én is, csakhogy... (*Megáll a feje, hosszú idő után először hagyja abba a bólogatást.*) Tartok tőle, hogy ez önmagában kevés...

Csönd. Aztán érkezik egy úr: hasznosítható lomokat gyűjt.

Petty: Lehet, hogy ő a meteorológus!

Sacc: Vagy - vagy sem.
Bicc: Pontosan.
Petty (*Krachnak*): Bízol magadban?
Krach: Eddig sem bíztam senkiben és semmiben.
Petty: Így nem lehet! Így nem lehet!

Az úr, miután egy darabig a limlomok között kotorászott, hirtelen észreveszi a varjút: a bábhoz lép, fölemeli, nézegeti, a kezére húzza.

Strucc: Vagy mégis?
Sacc: Odanézz!
Bicc: Látom, látom!
Strucc: Ez most miért történt?
Petty: Én már semmit nem értek.
Krach: Szerencse, vagy a véletlen műve - nevezzétek, aminek akarjátok. Most mindenestre búcsúzó...
Petty: A lényeg, hogy neked sikerült.
Strucc: Ő lenne a meteorológus?
Sacc: Vagy - vagy sem.
Bicc: Ez talán nem is fontos!
Petty: Nem fontos. Új otthon, új család, új élet - ez a fontos!
Bicc: Ez a lényeg!
Strucc: Minden jót!
Sacc: Gondolj majd néha ránk!
Bicc: Igen!

Az úriember távozna a bábbal - ám, mintha a kezén lévő varjút váratlanul önálló életet kezdene élni. Krach visszanyúl a strucc báb keresztjéért, felkapja (látványban olyan ez, mintha Krach mozgatná Struccot), lendít egyet rajta: ennek hatására Strucc egyik lába felemelkedik, ezzel a lábbal meghúzza Sacc hampelmann figurájának madzagját. Sacc keze és lába levegőbe lendül - és, ahogy visszahull, megérintve mozgásba hozza a bólogató kutyát, Biccet. A láncreakció következtében az úriember felfigyel a másik három bábra - visszalép, leveszi kezéről a varjút bábót, aprólékosan megnézi a marionettet, a hampelmann és a

bólogató kutyát, aztán - egyiket a másik után - a szatyrába süllyeszti. Mialatt elpakolja őket, Petty körülötte cikázik - de az úriember nem figyel föl rá: a másik négy bábbal távozik. Petty egyre lassuló körökben cirkál, míg végül megáll.

Petty: Új otthon, új élet, új remény - ez a fontos! Új... Új... Új... Ez a...